

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62775-12-18 רותם ואח' נ' החוץ ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט עודד שחם

עותרים

1. רעיה רותם
2. רם כהן
3. תמר להן
4. ורדה חלד
5. אהרון סגולי
6. עירית לביא
7. ניב גורדון
8. קלאודיו קוגון
9. גלעד ליברמן
10. גיא בוטביה
11. שאול צ'ריקובר
12. עופר ניימן
13. חנה ספרן
14. ורד ביתן
15. אמיר ביתן
16. פנינה טל
17. שושנה לונדון ספיר
18. אבשלום רוב
19. אמנון לוטן
20. נעמי שרה קירשנר
21. גיא הירשפלד
22. סיגל קוק אביבי
23. איתי אלון מק

על ידי א' מק, עו"ד

נגד

משיבים

1. משרד החוץ
 2. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד החוץ
- על ידי י' פונקלשטיין, עו"ד, מפרקליטות מחוז ירושלים
(אזרחי)

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62775-12-18 רותם ואח' נ' החוץ ואח'

תיק חיצוני:

פסק דין

1

2

בפניי עתירה מנהלית.

3

1. העותרים הם אזרחי מדינת ישראל. הם מציגים עצמם כעתירה כפעילי זכויות אדם, פעילים

4

חברתיים ופעילים פוליטיים. ביום 2.7.18 פנו העותרים לממונה על יישום חוק חופש המידע

5

במשרד החוץ (להלן – הממונה) בבקשה לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח–1998 (להלן, בהתאמה

6

– הבקשה וחוק חופש המידע). הבקשה התייחסה להצהרה שהקריא ראש הממשלה ושר החוץ

7

דאז, מר בנימין נתניהו, ביום 27.6.18 (להלן – ההצהרה). מדובר בהצהרה משותפת עם ממשלת

8

פולין. ההצהרה התייחסה לקשריה ולאחריותה של פולין לשואה. בבקשה, נתבקשו פרטי

9

חוקרי/ות השואה שאישרו את נוסח ההצהרה הסופי שאושר; פרטי חוקרי/ות השואה שליוו את

10

הכנת נוסח ההצהרה; פרטי חוקרי/ות השואה שמשרד החוץ או גורם אחר פנה אליהם/ן כדי לקבל

11

את עמדתם/ן על נוסח ההצהרה; ופרטי מוסדות אקדמיים ולחקר השואה שמשרד החוץ או גורם

12

אחר פנה אליהם כדי לקבל את עמדתם על נוסח ההצהרה.

13

2. בהחלטה מיום 14.11.18 (להלן – ההחלטה), נדחתה הבקשה. לבד מקישורית המפנה לדבריו

14

של ראש הממשלה מיום 17.6.18, צוין בהחלטה כי משרד החוץ מנוע מלמסור מידע נוסף בשל

15

חשש לפגיעה ביחסי החוץ של מדינת ישראל (סעיף 9(א)(1) לחוק חופש המידע). כן צוינו עילות

16

נוספות, המנויות בסעיפים 9(ב)(1) לחוק (שיבוש התפקוד התקין של הרשות הציבורית); 9(ב)(3)

17

(פרטי משא ומתן עם גוף או אדם מחוץ לרשות); ו – 9(ב)(4) (דיונים פנימיים, תרשומות של

18

התייעצויות פנימיות, בין עובדי רשויות ציבוריות, חבריהן או יועציהן). מכאן העתירה שבפניי,

19

המופנית נגד משרד החוץ והממונה.

20

3. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, על רקע החומר שבפניי, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את

21

העתירה. אעמוד עתה על הטעמים ביסוד מסקנה זו.

22

4. נקודת המוצא הנורמטיבית לדיון מצויה בחוק חופש המידע. החוק מעגן את זכותם של אזרחי

23

המדינה ותושביה לקבל מידע מרשויות הציבור. סעיף 1 לחוק קובע כי "לכל אזרח או תושב הזכות

24

לקבל מידע מרשות ציבורית...", וזאת מבלי שהוא נדרש לציין את הטעם שבבסיס בקשתו (סעיף

25

7(א) לחוק). בבסיסה של הזכות לקבלת מידע מספר רציונלים. ראשית, הזכות למידע נתפסת

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62775-12-18 רותם ואח' נ' החוץ ואח'

תיק חיצוני:

1 כחיונית לצורך מימוש הזכות החוקתית לחופש ביטוי והבעת דעה. שנית, היא מהווה תנאי
2 להגשמתה של זכות הציבור לדעת. שלישית, היא משקפת את הרציונל הרואה את המידע המוחזק
3 בידי רשויות הציבור כשייך לציבור ואת הרשות המחזיקה במידע כנאמן עבור הציבור (עע"ם
4 7024/03 גבע נ' גרמן (6.9.2006)).

5 5. ככל עיקרון משפטי, גם עיקרון חופש המידע אינו חסר גבולות. יש לו סייגים הקבועים בדין
6 (ראו עע"ם 1825/02 מדינת ישראל נ' איגוד בתי אבות, פ"ד נט(3) 726 (2005)). הסייג הרלוונטי
7 במקרה זה קבוע בהוראת סעיף 9(ב)(7) לחוק, המתירה לרשות שלא לגלות מידע, אשר אי גילוי
8 היה תנאי למסירתו, או שגילוי עלול לפגוע בהמשך קבלת המידע. הוראה זו התפרשה כעשויה
9 לחול גם על עצם זהותו של מי שמסר מידע לרשות (ראו בפסק דינו של כב' השופט י' עדיאל
10 בבג"ץ 10271/02 פריד נ' משטרת ישראל מחוז י-ם, פ"ד סב(1) 106 (2006), בפסקאות 35 – 36
11 לפסק הדין). במישור העקרוני, יש לכאורה טעם בטענה, כי שיתוף פעולה של גורמים שונים עם
12 משרדי ממשלה, בסוגיות רגישות, מבוסס על הנחה כי הדבר אינו פומבי (ראו שם, בפסקה 35).
13 במישור העובדתי, הוריתי (25.12.19) כי עמדתם המפורטת של היועצים הרלוונטיים תובא בפניי.
14 מן החומר שהוצג לי (16.2.20) עולה, כי הייתה התניה מפורשת לעניין אי גילוי שמותיהם כמי
15 שהתייעצו עמם. הואיל ובכתב התשובה נטען בהקשר זה אך להתניה משתמעת, הוריתי על קיומו
16 של דיון נוסף (31.5.20), להבהרת נושא זה. בהסברים שניתנו בדיון שהתקיים במעמד צד אחד,
17 נמצאה תמיכה לרברים שהובאו בחומר הכתוב. במצב זה, הגם שלא נערכה התחייבות בכתב
18 לעניין זה, אני קובע כממצא כי אכן מדובר בבקשה לגילוי מידע, אשר אי גילוי היה תנאי למסירתו.

19 6. על רקע האמור, יש צורך לערוך איזון בין האינטרס באי גילוי המידע, לבין האינטרס בחשיפתו.
20 עוצמת האינטרס באי גילוי המידע במקרה זה היא משמעותית, נוכח ההתניה המפורשת עליה
21 עמדת. משקלה של התניה זו מתחזק נוכח רגישותו הרבה של הנושא, כעולה מן המפורט
22 בהרחבה רבה בעתירה עצמה (וראו על כך להלן). בלא שניתן לפרט, במקרה זה גם עולה תשתית
23 לא מבוטלת כי יש בגילוי המידע מושא העתירה כדי לפגוע פגיעה אישית של ממש במי שייעצו
24 למשרד החוץ.

25 7. מנגד, מדובר במידע שיש לגביו עניין ציבורי ממשי. היבט זה מתחדד נוכח העובדה, שבהודעה
26 אשר בהמשך לה נמסרה ההצהרה המשותפת, הייתה התייחסות מפורשת לתשתית המקצועית
27 שעמדה ביסודה. עם זאת, בשים לב למידע שכבר נמצא ברשות הציבור, ניתן להעריך כי התועלת

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 18-12-62775 רותם ואח' נ' החוץ ואח'

תיק חיצוני:

1 השולית הצפויה מגילוי המידע המסוים, בנסיבות המקרה, אינה גבוהה. גם לא הוצבע על אינטרס
2 אישי כבד משקל של העותרים במידע (לשיקול זה, ראו עע"ם 10845/06 שידורי קשת בע"מ נ'
3 הרשות השניה לטלוויזיה ורדיו (11.11.2008), בפסקה 78 לפסק הדין). במצב דברים זה, האיזון
4 בין האינטרסים מוביל למסקנה, כי אין לחייב את המשיבים למסור את המידע.
5 8. לא נעלם מעיניי, כי בדברי ראש הממשלה הנ"ל הייתה התייחסות מפורשת לזהותם של אנשי
6 מקצוע אשר ליוו את המהלך. קיים מתח מסוים בין נתון זה לבין קביעתי כי הייתה התניה מפורשת
7 בדבר אי מסירת שמותיהם של היועצים. אין בפניי תשתית ברורה המאפשרת לקבוע ממצא כיצד
8 נוצר מצב דברים זה. גם אין לכך מקום, שעה שלא כל הגורמים הנוגעים בדבר צורפו כמשיבים
9 בעתירה, וממילא לא נשמעה עמדתם. ברם, אין באמור כדי להשמיט את הבסיס מתחת לקביעה,
10 המעוגנת בתשתית שבפניי, כי התניה מפורשת, כאמור, אומנם הייתה. לא למותר להעיר, כי עצם
11 פרסומו בפועל של מידע, כנזכר לעיל, אינו מהווה בהכרח שיקול מכריע באיזון הנעשה בגדרי
12 יישומו של חוק חופש המידע (ראו דברי כב' השופטת א' חיות בעע"ם 3300/11 מדינת ישראל -
13 משרד הביטחון נ' גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע (5.9.2012), בפסקה 4 לפסק דינה).
14 9. נתתי דעתי לכך, שעילה זו לאי גילוי לא נזכרה בהחלטה מושא העתירה. עובדה זו יכולה לעורר
15 מידה של קושי. אכן, הנמקה נוספת המועלית בשלב מאוחר ראויה לבחינה זהירה. עם זאת,
16 העלאתה באיחור אינה מהווה טעם מספיק לדחייתה, מקום שנמצא לה עוגן עובדתי ומשפטי (ראו
17 בג"ץ 8437/99 רשת גני חב"ד בארץ הקודש עמותה רשומה נ' שר החינוך, פ"ד נד(3) 69 (2000),
18 בפסקאות 33-34 לפסק הדין; בג"ץ 75/76 "הילרון" חברה ליצוא ויבוא גידולי ומוצרי חקלאות
19 בע"מ נ' מועצה ליצור פירות ושיווקם (מועצת הפירות), פ"ד ל(3) 645 (1976), בעמוד 649
20 לפסק הדין). משעה שנפרשה בפניי תמונה שלמה לגבי עניין זה, ואף ניתנה לעותרים ההזדמנות
21 להתייחס אליו, שיקולים של עשיית צדק במקרה המסוים, כמו גם הגשמת תכליתו של ההסדר
22 שנקבע בחוק חופש המידע, מובילים למסקנה כי אין מניעה לסמוך את ההכרעה על עילה זו.
23 10. בטיעוניהם, עמדו העותרים על הוראת סעיף 11 לחוק חופש המידע, המאפשרת להורות על
24 מסירת המידע "בהשמטות, בשינויים או בתנאים...". ברם, באופן מעשי, לא ניתן במקרה זה
25 להורות על מסירת מידע, ולו חלקי, תוך יישומה של הוראה זו.
26

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62775-12-18 רותם ואח' נ' החוץ ואח'

תיק חיצוני:

- 1 11. המדינה טענה לקיומם של סייגים נוספים הקבועים בחוק. כעניין מעשי, די באמור לעיל לעניין
2 הסייג הקבוע בסעיף 9(ב)(7) לחוק על מנת לדחות את העתירה. עם זאת, הואיל והצדדים הרחיבו
3 את הדיבור על סייגים אלה, אתייחס אליהם עתה. בהקדמת המאוחר אומר, כי לא שוכנעתי שאותם
4 סייגים יכולים לבסס את עמדת המדינה.
- 5 12. סייע עיקרי אחד לו טוענת המדינה קבוע בסעיף 9(א)(1) לחוק, הקובע, בחלקו הרלוונטי, כי
6 רשות ציבורית לא תמסור מידע, אשר "... בגילוי יש חשש לפגיעה בביטחון המדינה, ביחסי
7 החוץ שלה". בפסיקת בית המשפט העליון (עע"ם 2975/15 הוצאת עיתון הארץ נ' משרד
8 החוץ (6.6.2016)) נקבע, לעניין זה (בפסקה 26), כי על מנת לחסות מידע הקשור ליחסי חוץ, "אין
9 די בכל חשש, היינו באפשרות רחוקה, אלא רק בחשש בעל משקל הנאמד בהתאם לעוצמתו של
10 הסיכון ולהסתברות התממשותו". לעניין זה נבחר מבחן החשש הממשי לפגיעה ביחסי החוץ של
11 המדינה (בפסקה 27; ראו גם בפסקה 54). צוין עוד (בפסקה 29), על בסיס עיון במשפט השוואתי,
12 כי "המצבים שבהם הוחל פטור זה היו מצבים "גרעיניים" של יחסי חוץ – מידע סודי שהתקבל
13 ממדינה זרה, עסקאות עם גורמי חוץ, קשרים סודיים ועוד". ברוח דומה נאמר (בפסקה 31), כי
14 "... חריג יחסי החוץ מוחל בעיקרו של דבר במצבים הנמצאים בליבת התחום של יחסי החוץ. כך,
15 הוא מוחל פעמים רבות על מידע הנוגע לשיתוף פעולה עם ממשלות זרות בנושאים מודיעיניים
16 או ביטחוניים". הוטעם עוד (בפסקה 45), כי נקודת המוצא להכרעה
- 17 "צריכה להיות בחינת כל בקשה לגילוי מידע לגופה, ללא 'חסינות'
18 מוקדמת לעניין שנטען לגביו כי הוא קשור ביחסי חוץ, אם כי תוך
19 נקיטת גישה זהירה במקרים שבהם מועלית טענה קונקרטית של הגנה
20 על יחסי חוץ. הפתרון למניעת אפקט מצנן אינו קביעת כלל גורף האוסר
21 על גילוי מידע. חוק חופש המידע ביקש לקבוע נקודת מוצא של גילוי.
22 כפי שצוין, על-מנת להגשים את תכליתו על הרשות לבחון האם במקרה
23 הקונקרטי טמון חשש ממשי לפגיעה ביחסי החוץ של המדינה"
- 24 13. בחינת המקרה שבפניי על פי אמות מידה אלה מלמדת כי אין בסיס מספיק לקביעה, כי החריג
25 האמור חל על העניין. בהודעת ראש הממשלה, אשר בסופה הקריא את נוסחה של ההצהרה
26 המשותפת, הייתה התייחסות מפורשת לזהותם של אנשי מקצוע אשר ליוו את המהלך. אין טענה,
27 כי הדבר פגע, או עלול היה לפגוע, ביחסי החוץ של מדינת ישראל. לא הונחה בפניי תשתית של
28 ממש, המלמדת כי קיים חשש ממשי לפגיעה ביחסי החוץ של מדינת ישראל, בשל מסירת המידע
29 הנוסף המבוקש (אשר הועבר לעיוני), ביחס להיבט זה באישור והכנת ההצהרה. אציין, כי מסקנה
30 זו עומדת בעינה גם לאחר דיון ממושך במעמד צד אחד, בו שמעתי באריכות הסברים של גורמי

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62775-12-18 רותם ואח' נ' החוץ ואח'

תיק חיצוני:

1 מקצוע בכירים מטעם משרד החוץ, ביחס לעניין זה. גם על רקע הסברים אלה לא עולה, כי מסירת
2 המידע המבוקש, כשלעצמה, מעלה חשש ממשי לפגיעה ביחסי החוץ של מדינת ישראל. מטבע
3 הדברים, לא ניתן לפרט בפסק דין זה מעבר לכך.

4 14. אכן, יש ממש בטענת המשיבים כי מדובר בנושא רגיש ביותר, הן עבור הצד הישראלי, הן
5 עבור הצד הפולני. הדבר עולה מעצם טיבו של הנושא, כמו גם מתיאור המשבר ביחסי המדינות,
6 אשר עמד ברקע ההצהרה המשותפת. אין בכך כדי לגרוע מן העובדה, שהבחינה צריכה להיות,
7 כמבואר לעיל, קונקרטי: האם קיים חשש ממשי כי גילוי המידע המסוים יפגע ביחסי החוץ של
8 מדינת ישראל. לא הונחה, כמוסבר לעיל, תשתית של ממש המלמדת על חשש כאמור, גם בהינתן
9 הרגישות הנ"ל. אף הטענות בדבר חשיבותם של היחסים בין שתי המדינות אינן מצביעות על
10 תשתית כזו.

11 15. טענת המשיבים בדבר חשש לפגיעה ביחסי החוץ של ישראל נשענה, בחלקה, על האופן בו
12 המידע מושא הבקשה עשוי להקרין על מידת תוקפה של ההצהרה המשותפת. ברם, לנוכח תוכנו
13 של המידע מושא הבקשה, אין מקום להפריז במשקלו של שיקול זה.

14 16. לא למותר לציין, כי טענת המשיבים בדבר חשש ממשי לפגיעה ביחסי החוץ של מדינת
15 ישראל, נשענה, בחלקה לפחות, על חשש כי גילוי המידע יצית מחדש את הדיון הציבורי הער,
16 ואף הסוער, שהתקיים בעקבות ההצהרה המשותפת. על קיומה של סערה ציבורית בעקבות
17 ההצהרה, אין חולק (ראו לפירוט בפסקה 33 ואילך לעתירה). לא ניתן לשלול על הסף את
18 האפשרות, כי עיסוק מחדש בנושא יעורר תגובות דומות. ואולם, זהו מחיר מובנה של החיים
19 בחברה דמוקרטית וחופשית, בה מוכר חופש הביטוי כזכות יסוד מרכזית. בין אם יגולה המידע
20 ובין אם לאו, את הדיון הציבורי בנושא לא ניתן לבלום. על רקע זה ראוי לשוב ולהזכיר, אפוא, כי
21 השאלה שבדיון היא שאלה ממוקדת, הנוגעת לקיומו של חשש ממשי לפגיעה ביחסי החוץ של
22 מדינת ישראל עקב מסירת המידע המבוקש. כאמור לעיל, חשש ממשי כנדרש לא עולה במקרה
23 זה.

24 17. המשיבים נשענים גם על הוראת סעיף 9(ב)(1), הקובעת כי הרשות רשאית שלא לגלות מידע,
25 אשר גילוי עולול לשבש את התפקוד התקין של המשרד או את יכולתו לבצע את תפקידיו. אין
26 מחלוקת, כי על בחינתו של עניין זה חולש מבחן הוודאות הקרובה, אשר נקבע בפסיקתו של בית

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62775-12-18 רותם ואח' נ' החוץ ואח'

תיק חיצוני:

- 1 המשפט העליון (ראו ע"ם 6013/04 מדינת ישראל, משרד התחבורה נ' חברת החדשות
2 הישראלית בע"מ, פ"ד ס(4) 60 (2006), בפסקה 22 לפסק הדין).
- 3 18. לטענת המשיבים, מסירת המידע המבוקש ביחס להליך הכנת ואישור נוסח ההצהרה
4 המשותפת, עלולה לגרום לפגיעה בתפקוד התקין של משרד החוץ, בכל הנוגע ליכולתו לשתף
5 פעולה בעתיד עם יועצים מקצועיים או אקדמאיים חיצוניים. במישור העקרוני, ניתן להניח כי יש
6 יסוד לטענה, לפיה לשתוף פעולה כאמור יש חשיבות רבה. עם זאת, עוצמתה של טענה זו במקרה
7 הקונקרטי נחלשת במידה משמעותית, נוכח המידע שכבר נמסר בהודעה עובר למסירת ההצהרה
8 המשותפת. אומנם, כפי שצינתי לעיל, פרסומו בפועל של מידע אינו מהווה נתון מכריע בגדרי
9 הליך לפי חוק חופש המידע. יחד עם זאת, ניתן להסתייע בפרסום שכבר נעשה, על מנת לאמוד
10 את הפגיעה העלולה להיגרם כתוצאה מגילוי המידע המבוקש. במקרה שבפניי, לא הונחה תשתית
11 כי פרסום מידע זה גרם בפועל לפגיעה הנטענת. על רקע המידע שכבר נמסר, ובשים לב לתוכנו
12 של המידע המבוקש שהובא לעיוני, קשה להשתכנע מקיומה של ודאות קרובה לפגיעה בתפקוד
13 התקין של משרד החוץ בשל מסירת המידע העודף, אשר טרם פורסם. הדברים אמורים ביתר שאת,
14 נוכח דרישת הפסיקה (בפסקה 27 לפסק הדין האמור), כי הוודאות הקרובה תתייחס "לפגיעה
15 ממשית ומהותית" באינטרס המוגן. התשתית שבפניי אינה קרובה לבסס פגיעה כאמור.
- 16 19. המשיבים נסמכים גם על הוראת סעיף 9(ב)(3) לחוק, המתירה שלא לגלות מידע אודות פרטי
17 משא ומתן עם גוף או אדם שמחוץ למשרד. בהקשר זה נטען כי ההצהרה המשותפת גובשה במשא
18 ומתן דיסקרטי ורגיש בין מדינות. ברם, המידע המבוקש אינו מתייחס לשיג ושיח בין שתי
19 המדינות, כי אם לפעולות שנעשו בכל הנוגע לתיקוף וליווי מקצועיים של ההצהרה מן הצד
20 הישראלי. בנסיבות אלה, אין עוצמה רבה בטענה כי הוראה זו חלה על העניין.
- 21 20. עוד מפנים המשיבים להוראת סעיף 9(ב)(4), המתירה שלא לגלות מידע בדבר דיונים פנימיים,
22 תרשומות של התייעצויות פנימיות בין עובדי המשרד ויועציו, וכן חוות דעת, עצה או המלצה,
23 שניתנו לצורך קבלת החלטה. יש ממש בטענה, כי מלכתחילה מדובר במקרה זה בהתייעצות
24 פנימית, עליה עשויה לחול ההוראה האמורה. ברם, נוכח טיבו של המידע שנמסר בפומבי,
25 עוצמתה של טענה זו, בנסיבותיו של המקרה הקונקרטי, אינה גבוהה.
- 26 21. בכתב התשובה מפנים המשיבים גם להוראת סעיף 9(ב)(6) לחוק, המתירה שלא למסור מידע
27 הנוגע לעניינים מקצועיים או הקשורים לעסקיו של אדם, שגילוייו עלול לפגוע פגיעה ממשית

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62775-12-18 רותם ואח' נ' החוץ ואח'

תיק חיצוני:

1 באינטרס מקצועי שלו. החומר הנוסף שהוצג לעיוני, אותו הזכרתי לעיל, מתייחס גם להיבט זה.
2 בלא לגרוע מהיבטים אישיים לא פשוטים העולים מן החומר האמור (ראו למשל בעמוד 2, פסקה
3 2), לא עולה ממנו, כמו גם מן ההסברים שניתנו בדיון, תשתית בדבר פגיעה ממשית באינטרס
4 מקצועי, כתוצאה מפרסום המידע. בתוך כך, לא עולה מן החומר חשש ממשי לחרם מקצועי, וזאת
5 בשונה מן המקרה שנדון בעע"ם 10014/16 יש דין – ארגון מתנדבים לזכויות אדם נ' המינהל
6 האזרחי איר"ש (16.5.2019), אליו מפנים המשיבים בטיעוניהם. גם כאן, מטבע הדברים, אין בידי
7 לפרט מעבר לאמור, בשל טיבו החסוי של החומר שהוצג בפניי.

8 22. טרם סיום אעיר, כי בפי העותרים טענות רבות, הנוגעות לסוגיות כגון פשעי מלחמה ופשעים
9 נגד האנושות שהתבצעו במקומות ובזמנים שונים בעולם; מדיניותה של מדינת ישראל בכל הנוגע
10 לסחר נשק עם מדינות שונות; ביקורת על תוכנם של חלקים שונים בהצהרה המשותפת; ניתוח
11 של מחקרים היסטוריים בנושאים העולים בהצהרה; הרקע במשפט הפנימי בפולין עובר להצהרה
12 האמורה ולאחריה; סקירת התחום של חקר השואה; ועוד. בכל אלה אין מקום לקביעת ממצא,
13 שכן מדובר בבירור בעניינים החורגים מגדר הנדרש לבירור העתירה. מובהר, אפוא, כי איני נוקט
14 עמדה בטענות האמורות.

15 23. התוצאה של כל האמור היא, כי העתירה נדחית. העותרים יישאו בשכר טרחת ב"כ המשיבים
16 בסך של 7,500 ₪. לסכום זה אין לצרף מע"מ. הוא משקף את היקף העבודה המשמעותי שנדרש
17 בהליך זה, בו התקיימו שני דיונים, ואת הקביעות לעיל. הוא נקבע על הצד המתון, יחסית,
18 בהתחשב במהותה של הסוגיה שהובאה לדיון. הוא ישולם עד ליום 7.7.20.

19 ניתנה היום, ט' סיוון תש"פ, 01 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

20

עודד שחם, שופט

21
22